

Vinterbris

Från hamnen en bit bort brölade en av båtarnas mistlurar. Det lät som ett stort, ängsligt djur som ämnade söka sig mot lugnare vatten. Kvinnan vred på sin handled där hon hade ett ur i silver. Hon tittade snabbt på dess visare, innan hon lyfte huvudet igen. Livet är inte så långt, fortsatte hon. Det fanns mycket jag skulle velat hinna med.

Vad var det du inte hann göra, frågade jag kvinnan reflexmässigt.

Ja, låt mig tänka... studera till dansare till exempel. Företa resor till Japan, Peru och Nya Zeeland. Dessa platser gjorde återkommande intryck på mig, utan att jag någonsin var där. Och jag skulle velat förstå hjärtats elektriska system. Det var det så vitt jag vet ingen inom vetenskapen som redogjorde för i detalj under min tid i den här världen. Kvinnan tog sig för hakan och ett veck syntes i hennes panna, innan hon åter tog till orda. Det är möjligtvis bara en ursäkt jag intalar mig själv, men kanske är det vi vill hinna med, det som säger något om oss.

Jag visste inte vad jag skulle säga till kvinnan. Jag tror min halvöppna mun avslöjade mitt förvillade tillstånd. Mullret i himlen var närmare nu, det var ingen tvekan om det, men jag erfor knappt ljudet. Så här efteråt vet jag ej hur jag lyckades fiska upp ett av mina frågetecken, konkretisera och formulera det. På något vis gick det.

Vad kan jag göra för din hågkomst, fick jag till slut fram.

För, ja, hur skulle jag eller någon annan bäst kunna berätta om henne? Via lyktan vi stod under? Via Perus bergsområden? Via det låga, gula huset vi befann oss vid, eller via en specifik danskoreografi? Skulle hon låta mig skildra henne överhuvudtaget? Vore inte det ett för stort ansvar? Tänk om något blev fel i återgivningen. Om något viktigt uteblev, om det inte gav en rättvis bild. Det skulle bli en övermäktig uppgift.

Dessutom fanns det fler. Miljontals fler. De icke berättade livshistorierna, de som inte fanns i biblioteken och arkiven. Jag blev plötsligt lätt illamående, och kände hur halsen tjocknade. Jag försökte dra ett djupt andetag. Pulsen slog några oregelbundna slag och min blick började flacka.

Kvinnan tog tag i min arm och såg in i mina ögon. Hon sa inget, men vi förblev så ett par sekunder. Det dånade ovanför våra huvuden, blixterna skar genom det skymningslika molntäcket, det skulle inte dröja länge nu.

Om du ska ta omvägen och likna mig vid något, sa damen lugnt och rättade till brättet på sin hatt. Likna mig i så fall med en växt. Jag var alltid intresserad av växter, i synnerhet träd. Redan som barn fascinerades jag

av dem och jag var ofta ute på skogsturer tillsammans med mina föräldrar och syskon. Eller... så kan du likna mig vid vinden, en vinterbris mitt ute på den frusna sjön. Vindilen som bär ett språk från den andra världen. Jag tyckte själv om att lyssna till den.

Kvinnan skakade på huvudet. Jag vet inte... likna mig vid dig. När du berättar om dina drömmar, rädslor och förhoppningar, då berättar du nog om mig också. Måste jag, var min instinktiva, direkta följdfråga. Kvinnan gav mig ett kort leende, innan hon knäppte sin jacka och steg åt sidan.

När jag vände mig om, skymtade jag henne på trottoaren vid husen. Hon vek av vid grändens ände och strövade vidare mot båtarna vid hamnplanen. Efter en stund försvann hon ur mitt synfält. Åskan drev mig ur mitt stillastående. Huvudet ville vara kvar här, men inte kroppen. Det blev mycket kvavt, syret sögs ut ur luften. Jag märkte hur jag satte mig själv i rörelse.

Jag skulle ringa min vän senare, när väderleken hade lugnat sig, och berätta om mitt möte med kvinnan. Vi skulle behöva träffas och samtala snart igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren DavidM med Poeter.se id #61167 innehar upphovsrätten